

BRANKO ČILIĆ

gvaševi

STUDIO GALERIJE °FORUM°

Za umjetničko videnje stvari nema kriterija identiteta. Grubost se zemlje može slikom učiniti pašnjakom i obratno, božanska arkadija samim paklom. Kada bismo u slikarstvu Branka Ćilića tražili formalni identitet predmeta i njegovu istinu, došli bi u opasnost identificiranja teme i načina, vide-nog i stvaralački uobličenog.

Ćilić je umjetnik koji prihvaća kontinuitet baštinjenog: povijesnog i umjet-ničkog. Povijesnog, s obzirom na iskustvo motiva; umjetničkog s obzirom na iskustvo slike. Tretman monologizirajuće materije unutar zatvorenog oblika odbija da ugada „novom” i povladuje „starom”; ona je nužnost proistekla iz konzekvence povijesne i iskustvene zbiljnosti motiva. Njegovi kromatski zasićeni organizmi formom su jasni, dok ožiljci tvari, zarezi oblika, čine usijeke tkiva i brazde kože. Reljefni nanosi vezivnih elemenata (drvofigs, siprokolor) i disperzivne čestice pijeska vezivno je tkivo reljefne kromatske mase, dok tamnomrki zemljani, tamni crveni, zeleni, žuti i smeđi tonovi ponegdje i propuštaju žar boje kao trenutačnost traga sunca u procje-pima meda.

Hrapave površine slike, izranjena tkiva reljefnih nanosa, fizika su slike pri-mordijalnih efekata (i afekata) tvari sposobnih za govor. Primordijalnost materije tangira primordijalnost izvorišta. Pulsirajuća materija „prisiljena” je na govor. Grubost fature i definiran oblik svjedoči istovremeno o vlasti nad materijalom ali i o moći materijala koja je identična moći zemlje. Prava boje, prava su tla.

Hoće li nam se pri susretu s ovim djelom smjelom učiniti pomisao na blizinu enformelističkog iskustva? Jasno, svaka analogija nosi opasnost tiranije nadobudnog i zamora dosade: Fautrier, Tapis i tko još? Dubuffet – sva-kako. Ali zloupotrebimo li privilegiju i širimo li polje asocijativne slobode (koje na ništa ne obavezuju) s punim pravom možemo prizvati u svijest koegzistentne mase O. Petlevskog ili u krajnjem slučaju kromatsku „prisut-nost” F. Kulmera (iz oko 1960. g.). Broj asocijacija je nepresušan i mi ih prizivamo po želji; jasno, više po srodnosti nego identičnosti. Jer tude iskustvo nije od velike pomoći u razumijevanju Ćilićevog djela.

Tvarnost boje, čvrst definirani oblik, vidljive čestice pigmenta i svi ožiljci re-ljefne konfiguracije tkiva nisu slikoviti aranžmani i doprinos sličnosti, već fi-zika slike koja upućuje k višoj sintezi – od svijeta do svijesti, od fizike do me-tafizike, od površinskog ka dubinskom. Ovo slikarstvo ne poznaje kozmičke uzdahe univerzalnih emocija što sebe niječu i prešućuju. Savjest je umjetnika i savjest težaka na istoj kušnji. Neplodnost se osvećuje i jednom i drugom.

BRANKO ĆILIC rođen 12. 03. 1949. u Zagrebu. Diplomirao Akademiju likovnih umjetnosti u Zagrebu 1979. u klasi profesora Raula Goldonija. Član je grupe „STECAK”. Sudjelovao na brojnim kolektivnim izložbama. Živi i radi u Zagrebu: B. Adžije 6/IV, tel. 447–136.

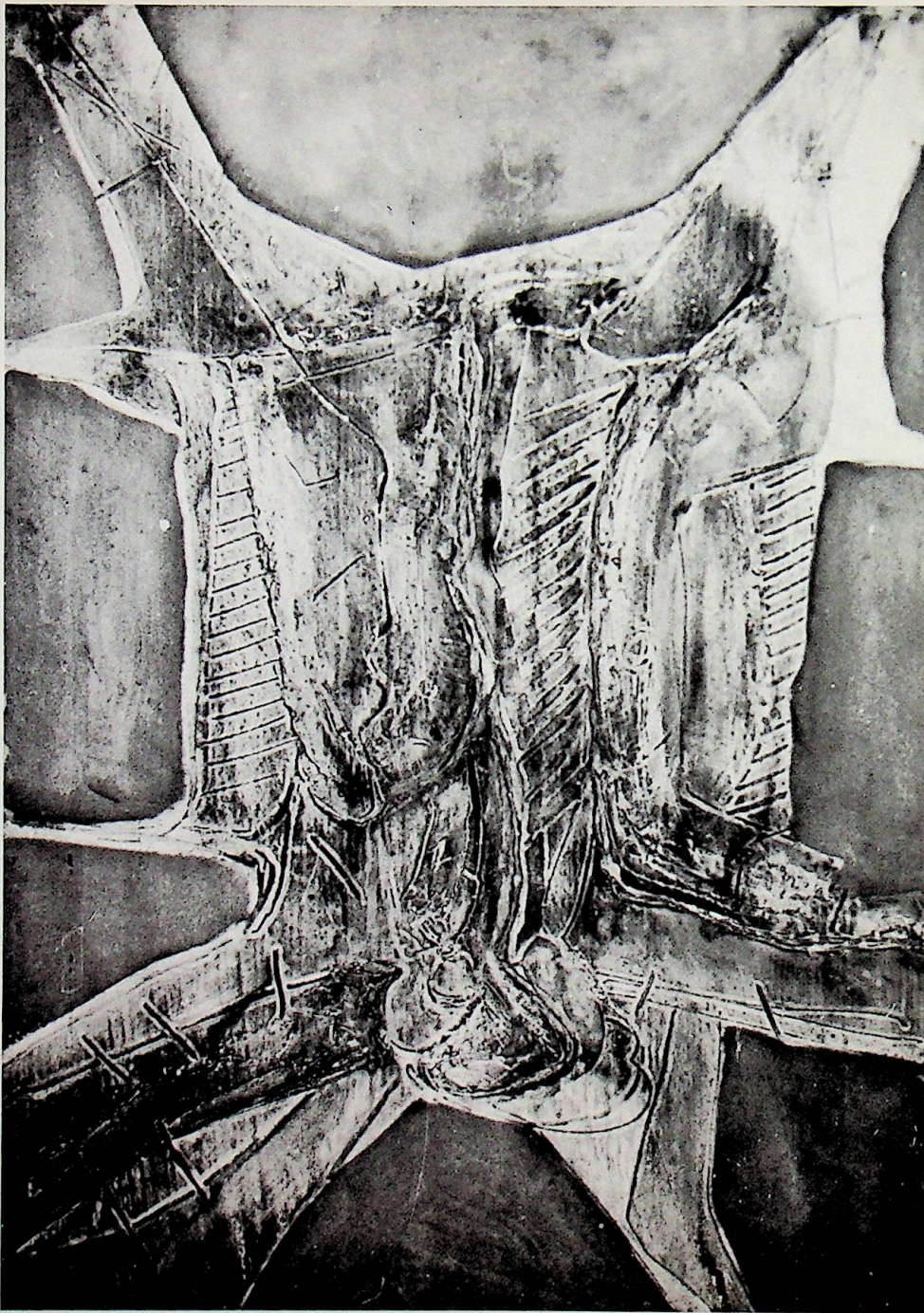
SAMOSTALNE IZLOZBE

1981. Studio Galerije Forum

SKUPNE IZLOZBE

- 1980. VIII postav recentne Hrvatske umjetnosti
- 1980. Salon mladih
- 1980. Umjetnici Medveščaka
- 1980. Grupa Galerije „Stećak”, Opuzen
- 1980. Metković, Grupa Galerije „Stećak”
- 1980. Grupa Galerije „Stećak”, Knjižara Mladost





SGF

STUDIO GALERIJE FORUM
CENTAR ZA KULTURU I INFORMACIJE ZAGREBA

Preradovićeva 5/II

12. III – 31. III 1981.

Izdavač:

STUDIO GALERIJE FORUM
CENTAR ZA KULTURU I INFORMACIJE ZAGREBA, PRERADOVIĆEVA 5

Za izdavača:

DUSKO PAVLOVIĆ

Urednik kataloga:

VISNJA KNEZOCI

Grafičko oblikovanje:

FEDOR LIČINA

Tisak plakata:

ZELIMIR BAKOVIĆ
FOTOGRAFIČKI ATELIER CENTRA ZA KULTURU I INFORMACIJE ZAGREBA
PRERADOVIĆEVA 5

Tisak:

SVEUCILIŠNA NAKLADA LIBER, ZAGREB

Naklada:

400 komada

Izdanje 1981.